

Puheenjohtajan tervehdys!

Vaihtelevasäinen kesä alkaa olla jälleen takanapäin ja on aika valmistautua syksyyn ja tulevaan talveen. Ainakin täällä

Kymenlaaksossa on marja- ja omenasato kohtalainen ja puutarhan sekä metsän antimia on tullut säilötyä talven varalle pääasiassa pakastimeen.

Varmaankin tällainen säilöntävietti periytyy jotenkin geeneissä. Aikaisempina vuosisatoina talven varalle keruu oli ihmiselle elämän perusedellytys. Lapsuuden kodissani keräsimme aina kellariin ja pakkaseen kohtalaiset talvivarastot sienistä, marjoista ja suolakalasta aina itse viljeltyihin juureksiin asti. Nuoruusvuosina tällaiset asiat eivät paljon hetkauttaneet, mutta nyt vanhempana asia on alkanut taas kiinnostaa. Periaatteessahan kaikkea löytyy nykyisin ympäri vuoden kohtalaisen edulliseen hintaan hyvinvarustettujen markettien hyllyistä ja altaista, mutta joku siinä kuitenkin on, että itse vaan pitää painua helteellä itikoita kuhisevaan metsään mustikoita raapimaan...

Sukuseuran vuoden päätapahtuma, kesäretki Vironmaalle, tehtiin heinäkuun lopulla. Retki oli kaikin puolin onnistunut ja siitä onkin tarkempi selostus toisaalta tässä lehdessä.

Syksyn ensimmäisessä seuran hallituksen kokouksessa alettiin jo pohdiskelemaan ensi kesän sukkokokouksen pitopaikkaa. Mikäli Sinulla on hyviä ehdotuksia paikan ja ajan kohdan suhteen, laita ihmeessä tulemaan tietoa meikäläiselle tai muille hallituksen jäsenille

Oikein mukavaa alkusyksyä kaikille lukijoille!

Kotkassa elokuussa 2016
Hannu Heiskanen
puheenjohtaja
Heiskasten sukuseura ry.

Toimituksen palsta

Elokuun loppupuolella rakentelen tätä lehteä, Scribus 1.4.6-ohjelman avulla. Samalla mietin, kenestä tulee seuraava lehtemme päätoimittaja. Vapaaehtoisten jono on nyt niin lyhyt, ettei tarvitse kiilata itsensä eteenpäin, riittää että ilmoittautuu.

Mitä siihen tehtävään tarvitaan?

Pähkinänkuoressa:

- jonkin verran aikaa, siis "nuori" eläkeläinen? tai tuore ylioppilas?
- PC:n käyttökokemusta, (sitähän on kaikilla?)
- halu oppia uutta, (väittävät että tämä on nykyaikaan kuuluva osa, lisäksi uuden oppiminen on eduksi omille aivoille?)

Ilmoittaudu itse tai hanki sukulaispiiristä vapaaehtoinen!

Oma roolini seurassa on tällä hetkellä kaksiosainen, toinen osa on myyntituotevastuu. Seuran myyntituotteet ovat esillä tämän lehden sivuilla 24 ja 25.

Arvioi siellä näkyvien perusteella, puuttuko joku tuote joka voisi sinua tai lähipiiriäsi kiinnostaa?

”Mitä myyntituotteita saisi olla tarjolla?”

Laita kiinnostuksesta tieto joko hallituksen puheenjohtaja Hannulle tai allekirjoittaneelle, niin katsotaan, täyttykö toiveesi.

Kauniin syksyn jatkoa toivottaa

Bo Krister Weckström

Virumaa, entinen tuulimylly kahvilana

Hallamäen Heiskaset, osa 1/2

Kaksiosainen jatkokertomus Timo Heiskasen lähisuvusta, tarkempi selostus on osassa 2.

Lähteitä:

Kolman kyläkirja, Jyväskylä 1999 – Irma Westersundin haastatteluun perustuva kirjoitus on Sirpa Leväisen käsialaa.

Timo ja Kaija Heiskasen muistelut

Joroinen on tunnetusti kartanoiden pitäjä – ”pikku pariisi” – niin kuin sitä seudulla yleisesti kutsuttiin. Pasalan kartano mainitaan jo Savon ensimmäisessä maakirjassa vuonna 1541. Nimensä se sai ensimmäisistä omistajistaan, Pasasen suvusta. Sittenkin kartano vaihtoi tiuhaan omistajaa ja myytiin viimein vuonna 1916 Joroisten kunnalle.

Kartanot tarvitsivat työmiehiä ja niinpä niiden maille ryhdyttiin jo 1600-luvulla perustamaan torppia. Pasalankin mailla oli 1800-luvun lopulla kymmeniä mökkiläisiä ja torppareita, joiden päivätöiden avulla kartanon karjaa, viljelyksiä ja metsiä hoidettiin. Vuonna 1894 torppariksi ilmestyi Juho Heiskanen yhdessä vaimonsa Impi-lahdelta kotoisin olleen Henriikka Kustintytär Koikkalaisen kanssa. Ensimmäisen kerran matkattiin omasta torpasta Joroisten kirkkoon jumalanpalvelukseen ja ehtoolliselle 1.7.1894.

Mistä Juho Heiskanen tuli Pasalaan?

Juhon vanhemmat Kustaa Aadolf Heiskanen ja Eva Liisa Asikainen mainitaan vuosina 1886-92 Joroisten seurakunnan aakkosluettelossa loisina. Eva Liisa kuoli viimeksi mainittuna vuonna ja Kustaa Aadolf seuraavana. Kustaa oli syntyjään Syvänsin kylän Heiskalan talon poikia, siis Syvänsin Heiskas-sukuhaaraa (taulu 14 sivu 254 Heiskaset-sukukirjassa). 1860-1870-lukujen vaihteessa tapahtui tässäkin suvussa ajalle tyyppillinen säätykierto – talollisten pojista saattoi tilojen myynnin, jakamisen tai muun menetyksen takia tulla itsellisiä ja loisia, renkejä ja mökkiläisiä. Toki säätykiertoa tapahtui myös päinvastoin, mutta tämän tarinamme osalta mentiin heikompaan suuntaan. Ahkeria työntekijöitä nämä entiset talollisten pojat kuitenkin olivat, kuten myöhemmin tässäkin tapauksessa huomataan. Kirkonkirjoissa heidät usein merkittiin aakkosluetteloihin. Niin myös Kustaa, joten emme tiedä, missä taloissa hän työskenteli

ja miten hän perheensä elätti. Perheeseen syntyi neljä poikaa ja yksi tytär. Pojista vuonna 1861 syntynyt Juho on tarinamme kannalta tärkeä, häntä lähdemme seuraamaan.

Vanhempiensa kuoltua Juho meni naimisiin Henriikkansa kanssa. Oitis lähdettiin luomaan pohjaa perheen tulevaisuudelle. Pestauduttiin Pasalan kartanon mökkiläisiksi ja asuttavaksi saatiin Kurkelan torppa Pasalanalus 6:ssa. Marraskuussa vuonna 1894 syntyi poika, jolle annettiin nimeksi Aleksanteri – ehkäpä juuri kuolleen keisari Aleksanteri III: muistoksi. Sitten menikin yhdeksän vuotta ennen kuin jälleen kuultiin vauvan jokeltelua Kurkelan torpassa – marraskuussa vuonna 1903 syntyi poika, isänsä kaimaksi ristitty Vilho Juho.

Kurkela 1950-luvulla. Alkuperäiskuva Hilja Forsman, Lahti. Etualalla oikealla päärakennus, sen vieressä vasemmalla aitta. Vasemmanpuoleisin rakennus on vanha savutupa. Keskellä takana on navetta ja talli ja oikealla hieman erillään pihapiiristä savusauna.

Kurkelan torpassa kasvoi kaksi vanteraa poikalasta. Aleksanteri-veli oli Vilhoa yhdeksän vuotta vanhempi, joten lapsuuden leikkikaveriksi hänestä ei ollut. Mutta oivallinen kumppani hän oli neuvomaan ja opastamaan nuorempaansa. Jo hyvin nuorina saivat pojat olla vanhempiensa mukana niin kotiaskareissa

kuin navetalla, pelloilla ja metsissä. Niistä kotitöistä kumpusi varmasti molempien myöhempi ahkeruus ja taito.

Aleksanteri oli vuonna 1916 tuonut torppaan miniäksi jäppiläläisen Matilda Moilasan. Seuraava sukupolvikin valtasi jo alaa – Aleksanterin ja Matildan esikoistytär Irma Ingervo näki päivänvalon marraskuussa 1918. Juho Heiskanen ennätti siis muutaman vuoden keinutella pojantytärtään polvellaan. Hän kuoli tammi-kuussa 1925, jolloin Matilda-miniä jo odotti uutta tulokasta perheeseen. Kesällä 1925 syntynyt poikalapsi sai suvun tavan mukaan komealta kalskahtavan toisen etunimen – hänestä tehtiin Veikko Aleksander. Henriikka-mummon menehtyi vielä saman vuoden marraskuussa, joten niin kuin elämään yleensä, vuoteen sisältyi niin iloja kuin surujakin.

Aleksanteri (Santeri) Heiskanen – Kurkelan torppari

Santeri oli jo ottanut vastuuta torpan asioista Juho-isän iän karttuessa. Vuonna 1918 oli tullut voimaan laki torppien lunastusoikeudesta ja vuonna 1922 säädettiin LEX KALLION nimen saanut asutuslaki, jonka myötä tilattomalle väestölle annettiin mahdollisuus ostaa korkeintaan 20 peltotehtaan ja 20-75 metsätehtaan tila joko ensisijaisesti valtiolta tai sitten yhtiöiltä tai yksityisiltä viljelijöiltä. Viimeksimainittujen osalta oli myös pakkolunastus mahdollista. Lunastushinta oli viiden edellisen vuoden keskimääräinen vapaiden markkinoiden hinta. Kurkelan torppaa olivat Heiskaset jo parinkymmenen vuoden ajan ylläpitäneet, oli raivattu lisää peltoa, rakennettu uutta ja kunnostettu vanhoja rakennuksia. Tehty työ haluttiin tallettaa oman perheen ja sen tulevien sukupolvien hyväksi. Niinpä Kurkelan tila saatiin jossa-kin vaiheessa lunastettua omaksi, valitettavasti asiakirjoja tuosta vaiheesta ei ole löytynyt. Läpi 1930-luvun lamavuosien elettiin lähinnä omavaraisalouden turvin. Niin kuin monissa muisakin alueen taloissa elantona olivat maanviljelys ja karjanhoito. Lehmät pidettiin yleensä ns. väljemetsässä. Kesällä koko kylän lehmät laskettiin metsä- ja luonnonlaitumille, jossa ne vaelsivat ruokaa etsien. Pellot rajattiin aidoin pois eläinten ulottuvilta. Lukuisat olivat ne portit, joita kulkumiehet saivat aukoa matkaa tehdessään, sillä metsän ja pellon rajalla oli leh-

mien kulku aina katkaistava. Lehmät oppivat pian kotiporttinsa paikan, sillä sinne saapuminen lypsy aikaan tiesi pientä jauhoannosta.

Kuva on otettu noin vuonna 1930 Kurkelan pihalla vanhan savutuvan päädyssä. Kuvassa on edessä vasemmalta Santeri Heiskanen, Veikko-poika ja Matilda o.s. Moilanen. Takana vasemmalla veli Vilho Heiskanen ja Santerin tytär Irma. Kuvan taakse on kirjoitettu teksti ”Kurkelassa oli niin kuuma savutupa, että lapikkaat paloivat orrelle ja silmäkuopissa seisoi vesi”. Kuva Leena Heiskanen

Veikko Heiskanen – yksi sodan kurimukseen joutuneista nuorukaisista

Syttyi sota! Armeijan liikekannallepano tapahtui lokakuussa 1939. Puhuttiin ylimääräisistä kertausharjoituksista ja muodollinen päätös annettiin vasta 12.12. Palvelukseen määrättiin vuosina 1900-1918 syntyneet. Myöhemmin kutsuttiin mukaan vanhimista ikäluokista myös 1898 ja 1899 ja keväällä vielä ikäluokat 1895-1897. Viimeksimainitut eivät kuitenkaan enää taisteluihin joutuneet. Aleksanteri kuului vuoden 1894 ikäluokkaan, joten hän sai jäädä koko sodan ajaksi hoitamaan kotitilaansa. Veikko oli talvisodan syttyessä 16-vuotias, joten hänkin sai vielä jäädä kotiin. Jatkosotaan hän kuitenkin joutui. Hän palveli jalkaväkirykmentti 7 kahdeksannessa joukko-osastossa ja haavoitui 5.7.1944 Äyräpään Vuosalmessa. Jo edellisenä päivänä oli koettu ”ryssän tunnin kestävä murhaava kranaattisade kaikenkokoisilla ras-

kailla aseilla, jota seurasi välittömästi ryssän jalkaväen hyökkäys” (lainaus sotapäiväkirjasta). Hyökkäys saatiin torjuttua, vaikka ”ryssä yritti vielä illalla uudelleen”. Heinäkuun 5. päivän aamupäivä oli rauhallista, mutta iltpäivällä alkoi kiivas häirintätuli. Kello 17.30 ”alkoi kiivas tykistökeskitys ja hyökkäys”. Seuraavaan aamuun saakka jatkuneessa hyökkäyksessä vihollinen sai haltuunsa ”sillanpään saumasta lossille saakka”. Sotapäiväkirja kertoo karua kieltään. ”Näissä kaksi päivää kestäneissä taisteluissa menetimme n. 2/3 kompaniastamme”.

Jalkaväkirykmentti 7 taisteli Äyräpään sillanpääasemassa lähes kolme viikkoa. Se hakkasi tänä aikana lähes loppuun virollisen divisioonan ja tuhosi yli 20 panssarivaunua. - - - Rykmentti menetti kaatuneina, haavoittuneina ja kadonneina noin 1300 miestä. Saavutetulla ajanvoitolla oli kuitenkin suurempi merkitys kuin Äyräpään sisukkaat taistelijat itse arvasivat. Saatiin aikaa linnoittaa Vuosalmen vaikeasti puolustettavia alueita. Samalla vietiin viholliselta jo iso osa parasta hyökkäysterää. Äyräpään sillanpää oli yksi kesän 1944 vaikeimmista taistelualueista. (Äyräpää-Vuosalmen torjuntavoitto/Juhani Putkinen).

Haavoittunut Veikko Heiskanen vietiin 32. sotasaairaalaan, jossa hän menehtyi vain 19-vuotiaana 23.7.1944. Hänet haudattiin Joroisten kirkkomaahan.

Kuvassa on Vilho Heiskanen veljensä Santerin pojan Veikko Heiskanen kanssa. Kuvan taakse on kirjoitettu teksti: ”Setä Jussin poika Vilho ja pyörän päällä Santerin poika Veikko, joka

kaatui Kannaksella tai siellä jossakin viimeisenä sotakesänä”. Kuvan omistaa Leena Heiskanen

Irma Ingervo Heiskanen

Jälleen törmäämme yhteen suvun käyttämistä erikoisista etunimistä – Ingervo. Suomalainen nimikirja ei tunne sitä. Se lienee kuitenkin samaa kantaa kuin vanha muinaisskandinaavinen etunimi Ingifridh, jonka alkuosan sanotaan olevan vanha Ing-jumalan nimi. Nimestä juontuvat m.m. tunnetummat muunnokset Ingri, Inkeri ja Inka. Oliko Irman toinen etunimi todella ”Ingervo”? Heiskaset-sukukirjassa se on niin, mutta on myös lähteitä, joissa nimi on ”Angervo”. Harvinainen nimi toki sekin!

Irma meni talvisodan kynnyksellä elokuussa 1939 naimisiin Viljo Taavitsaisen kanssa ja heille syntyivät tyttaret Ritva, Raija ja Riitta sekä pojat Reima ja Keijo. Vuonna 1915 syntynyt Viljo joutui mukaan sotiin. Hän selvisi sieltä kuitenkin vahingoittumattomana. Perhe sai Halamäeltä rintamamiestontin ja siihen rakennettiin uusi koti. Paikka nimettiin Puroharjuksi. Myöhemmin muutettiin Maavedelle.

Seuraavassa lehdessä tutustumme Joenpolven uutteraan isäntään Vilho Heiskaseen

Tuusniemen Heiskaset vuosisatojen saatossa

Osa 27 • Hannu Heiskanen

Hannu Heiskasen jo kymmenettä vuotta jatkunut fiktiivinen jatkokertomus muinaisista Tuusniemen Heiskasista, jossa on kuitenkin "tottuutta sitteeks".

Tapahtui edellisessä jaksossa:

Keväällä 1806 Matti kävi kaupunkiasioilla läheisessä Kuopion residenssikaupungissa. Asioita olikin kertynyt hoideltavaksi runsaanpuoleisesti: Oli käytävä pappilassa ilmoittamassa rovastille Pekka poika rippikouluun, tehtävä tarpeellisia taloustavarahankintoja kaupungin kauppapuodeista ja vieläpä jäätävä yökuntiin majataloon. Kotimatalla oli tullut oman kylän miesten kesken puhetta Matin akattomasta taloudesta ja eräällä kylänmiehellä olikin tarjokas piikaihminen tiedossa...

Honkalaan tulee piika

Jo heti seuraavalla viikolla Koistisen Retta tuli kimpsuineen ja kampsuineen Honkalaan. Hän oli jo niin varma pestistään, että otti koko vähän omaisuutensa kerralla mukaansa. Paljoa hänelle ei ollut kertynytkään maallista elämän varrella. Mistäpä sitä torpparin tytär joka oli elellyt elämänsä loisena veljensä torpassa olisi paljon ehtinyt tienaamaan. Parempi puku ja joitain liinavaatteita säkissä ja kolme taalaria rahaa hameen taskussa olivat hänen senhetkinen omistuksensa.

- *Hyvvee iltoo, pitkin siltoo*, hän tervehti rempsakasti Honkalan tupaan astuessaan. Talonväki oli juuri suuruksella ja Matti kehotti Reettaakin istumaan pöytään murkinalle. Kiiteltään kovasti ruokatarjonnasta hän tiedusteli Matilta heti alkuunsa:

- *Länteljvät kylillä, jotta tiällä tarvittaes kipeesti hiertimempyörittäjee.*

- *Oesha siellä kantturoeta liävät ja pilttuut pullollaa, jotta koettoo voes jos kerta haluttaap*, Matti vastasi suolahaukea puukonnysällään ruotiessaan.

- *Mikäpää siinä, viskoon tuon ryysysäkinj vua jonnekkii nurkkaan ja ruppeen hommiin*, Reetta totesi. - *Tiällähä o' porukkoo ko vilikki-lässä kissoja*, hän arvioi lasten suurta määrää.

- *Onha nuita herrantoukoja siunaantunna*

vuosiiv varrella, tuumaili Matti, jatkaen särpimistään. - *Vaekka kesken se perreenteko multa jäe, ku se akka piäs kuolla kupsahtamaan.*

Tämä sai Reettaan uutta kipinää ja toivoa, niin-pä hän alkoi heti puuhastella niin topakasti talousasioiden parissa jotta syömähommat siinä vallan unohtuivat.

Lapset ensin luimuilivat taloon tullutta uutta naisihmistä, mutta tottuivat pian Reetan mutkatomaan ja boheemiin olemukseen. Hän antoi lapsille pikku vapautuksia, joilla ankara isä ei ollut osannut motivoida jälkikasvuaan ja sai näin lasten yleisen hyväksynnän puolelleen. Kun Reetan keittämästä puurosta tuli kerran liian sakeaa, hän totesi vain tyynesti:

- *Syökeehä vuan penskat, sakkee pyssyy saro alla.*

Navettatöihin hän kävi myös käsiksi totutusti, seitsemän lehmän, kahden hevosen ja tusinapäisen lammasmaan syöttäminen, lypsäminen ja keritseminen veivätkin yhden ihmisen ajan melko tarkkaan. Lisäksi oli kirnuttava maito voiksi ja tehtävä sapuskaa perheelle. Silja-muori ja Maria-tyttö olivat kyllä hyvänä apuna varsinkin sisätoissa. Reetta päätti näyttää heti alkuunsa, ettei talo tulisi toimeen ilman hänen tomeraa

touhuiluun.

- *Taetaappii olla ruuhakka eukko tuo Koes-tiska, ee mikkään pöekylä, tuumaili Matti tyyty-väisen oloisena itsekseen.*

Koska Veli-Erkinkin vaimon nimi oli Reetta, alettiin piika Reettaa kutsua nimiepäselvyyksien välttämiseksi tuttavallisesti Koistiskaksi. Taloon tullessaan Reetalla oli kuitenkin perimmäisenä taka-ajatuksena päästä ihka oikeaksi emännäksi taloon. Näin hän vielä keski-ikäisenä pääsisi aviosäätyyn ja pois veljensä holhouksen alta. Naisilla nimittäin piti olla siihen aikaan aina miespuolinen holhooja koko elämän ajan, joko isä, veli tai aviomies. Biologinen kello tikitti myös nopeasti, sillä Reetta oli jo päälle neljän-kymmenen ja jopa Mattia kaksi vuotta vanhempi. Reetta tiesi hyvin, että mikäli meinasi vielä saada omia jälkeläisiä, olisi pantava pian töpi-näksi.

Heinäkuun loppupuolella oli kokkuu aika ja Matti läksi Koistiskan kanssa tekemään heiniä Sahinjoen metsäniitylle. Lapset jäivät kotipi-haan Siljan kaveriksi potaattimaata kitkemään. Potaatti, eli nykykielellä peruna oli siihen ai-kaan vielä melko tuore juures Savossa. Sen vil-jely oli alkanut lisääntyä vasta muutamia vuosia sitten, eikä se ollut vielä syrjäyttänyt nauriin valta-asemaa perusruoka-aineena.

Sahinjoki oli Honkalan kaukaisin niitty, sijaiten yli kahden virstan päässä itse talosta. Mukaan heinäntekoon otettiin eväät, sillä heinän kaatoon oli varattava koko päivä aikaa. Matti käytti vii-taketta ja Koistiska sirppiä. Päivä oli lämmin, suorastaan helteinen ja hiki virtasi norona Matin

Heiskas Matti työkaluineen tauolla heinätöiden lomassa

jänteikkään ruskettuneen yläkropan pintaa pit-kin. Reetta katseli syrjäsilmillä Mattia ja päätti, että nyt tai ei koskaan. Tällaista tilaisuutta tulee kovin harvoin että suuressa perheessä pääsee kahden talon isännän kanssa. Tunnelmaa nos-tattaakseen Koistiska totesi että:

- *Tissii välistäkki veet valluu ku o nii hikikii.*
- *Niihhä se entinennii tyttö sano, jotta o' nii kuuma että välistä hikkoeluttaa,* lohkaisi Matti pikkutuhmasti, mutta asiaan osuvasti.

Kun työt oli iltaan mennessä saatu tehtyä, pää-tettiin käydä huuhtomassa työn mukanaan tuo-mat hiet pois läheisessä Lökäsenlammessa. Ujostelematta riisuunnuttiin kelteisilleen ja pu-lahdettiin metsälammen viileään tummaan ve-teen kastautumaan.

- *Ee ko pulikoemaa vaa, sillä se vari lähtöö,* sanoi Matti.

Pohjalla ollut niljakas pölki luiskahti Koistiskan jalan alla ja hän oli uimataidottomana vaarassa painua umpsukkeloon.

- *Apuuva, aattakkee... aattakkee...* huusi Koistiska henkensä hädässä.

Matti huomasi vaaran ja sukelsi hänet ylös raa-haten tämän rannalle. Eihän hänellä todellisuus-sa mitään hätää ollut, mutta sitä Matti ei arvannut. Silmänraostaan Koistiska tarkkaili hätäilevää Mattia, joka yritti painella hänen pal-jasta mahaansa, sinne mahdollisesti menneen veden ulossaattamiseksi.

- *Voe tokkiisa, mittee minä nyt oekeen tien?* Matti hätäili. - *Huhhuu... vieläkö henk pihisöö röörilöessä?* hän koetti kysellä elottoman oloi-selta piialtaan.

Koistiska korahтели raukeana, sillä ei hänen rop-paansa vielä kukaan mies ollut käsitellytkään tällä tavalla tähän päivään mennessä. Salaman-nopeasti hän sykäsi hämilleen menneen Matin päälleen syleilyynsä ja luonto hoiti lopulta teh-tävänsä.

- *Kylläpä se hiimostuttikii,* totesi Koistiska kaiken päätteeksi.

- *Hyvähä tiällon raahassa kupsoo,* jatkoi tä-hän Matti asiallisesti.

Jonkin aikaa sammalmättäällä makoiltuaan he pukeutuivat ja huomasivat kotimatkan aikana että he todellakin pitivät toisistaan.

- *Kuulehha Matti, ku kāk kukkuu pitkää, se tietää meille moniaita elonpäiviä yhteessä onnessa*, hän kertoili romanttisesti isännälleen.
- *Niinköön tuo lienöö?* Matti heitti kysymyksen ilmaan.

Loppukesästä Matti hiippailikin useana yönseutuna Koistiskan aittaan ja he jo keski-ikään ehtineet ihmiset suunnittelivat kiihkeästi yhteistä tulevaisuuttaan. Myös lapset huomasivat selvän muutoksen niin Matin kuin piiankin käyttäytymisessä, Matti autteli nykyisin Koistisen Reettaa huomattavassa määrin ahkerammin raskaissa töissä ja usein he läksivät kahdelleen päivien ja jopa yön yli kestäville heinä- ja laidunreissuille, jonne muilla ei ollut asiaa.

Jatkuu seuraavassa numerossa...

MURRESANOJEN SELVENNÖKSIÄ:

Silta	lattia
Iännellä	jutella
Hiertimenpyörittäjä	emäntä
Herrantouko	lapsi
Ruahakka	rotevaotteinen ruumiillisen työn tekijä
Pöekylä	laiskanlainen ihminen
Kokkuuaika	heinän-, viljankorjuuaika
Virsta	Suomen virsta on 1068,80 metriä
Roppa	Keho, ruumis

50 vuotta sitten

Maamme täyttää ensi vuonna sata vuotta. Isäni olisi täyttänyt toissa vuonna sata vuotta. Minä muistelen tässä aikaa viisikymmentä vuotta sitten. Muistelus perustuu sukuseuramme hallituksen edellisen kokouksen pitopaikkaan, eli Kotkaan, joka on syntykaupunkini. Varasin ennen kokousta hiukan aikaa nostalgiselle auto-kerrokselle lapsuuteni ympäristössä. Koetan seuraavassa kuvata asioita, jotka pikkupojalle jäivät mieleen.

Ajan ensimmäiseksi Kotkan torille, jossa ovat maan parhaat possot ja lihapiirakat. Niitä syödessäni katselen torin laidan kaupungintaloa ja muistelin kansakouluopettajan konkreettista kuvausta inflaation vaikutuksesta. Kaupungintalo ja vieressä ollut hiukan uudempi yksikerroksinen kioski olivat maksaneet yhtä monta miljoonaa markkaa. Olisiko kannattanut kerralla rakentaa kaksi kaupungintaloa?

Jatkan matkaa Metsolaan. Tuohon kallionyppylän (silloin iso mäki) viereen pysähtyi bussi, jolla tultiin kouluun. Matka maksoi viisi markkaa ja rahastaja antoi vastikkeeksi rahastajanlaukussa olleesta rullasta punaisen kolmen markan ja vihreän kahden markan lipun. Laskettuamme muutaman kerran mäkeä, joskus kesäkelilläkin, siirryimme hiukan arastellen poliisiaseman ohi. Siihen aikaan oli varaa pitää kaupunginosassakin poliisiasemaa. Poliisiasemaa vastapäätä oli kauppa, josta kävimme ostamassa markan nallekarkkeja. Sitten mentiin mäkeä ylös kohti hyvältä tuoksuva leipomoa. Ne joilla oli rahaa jäljellä, saattoivat ostaa leipomosta paperitötteröön kääraistyjä pullanmuruja, yleensä rikkinenheitä keksejä, joskus jopa leivoksen puolikkaan tai palan kakkua.

Ja sitten mentiin kansakouluun, alakoulu oli leipomon puoleisessa päässä ja yläkoulu toisessa päässä. Yläkoulun päässä oli myös kirjasto, joka aikanaan tarjosi viihdettä, kun oli opittu tavaamisen jälkeen lukemaan. Kai minä kansakoulussakin jotain opin, koska pääsin aikanaan oppikouluunkin. Lukeminen kiinnosti kovasti, ei niinkään urheilu. Muistan inholla hiihtokilpailut koulun mäystinsuksilla, joilla ei päässyt yhtä koulua kiertävän ladun mäkeä ylös muutoin kuin kantamalla sukset. Koulua vastapäätä,

tien toisella puolella oli apteekki, josta kävimme ostamassa salmiakkipastilleja.

Kun tietä jatketaan eteenpäin, jää oikealle lastenneuvola, jossa alkoi minun astmahoitoni joillakin inhottavilla piikeillä (astma parani silloin, mutta palasi takaisin aikanaan ja nyt käytän lääkkeitä kuin norjalaiset hiihtäjät tai olympiauimarit). Myöhemmin kirjasto siirtyi kansakoululta neuvolan taloon ja minun kirjastomatkan lyheni puolella kilometrillä.

Seuraavaksi onkin tien varressa oppikouluni, silloinen Kotkan yhteislyseo, nyt nimi lienee jostain muuta, rakennus on kuitenkin jäljellä ja toimii edelleen kouluna. Kouluun liittyy tietysti koulumuistoja, mutta jatkan eteenpäin, vilkaisten kuitenkin tien toiselle puolelle. Siinä oli aikanaan pieni kauppa, joka ruokatunnilla täyttyi koululaisista. Koulunkäyntini aikana kauppias rakensi uuden, hienon myymälän. Vanha kauppa jäi kuitenkin jäljelle koululaisia varten, joita ei uuteen kauppaan päästetty.

Seuraavaksi tien varrella pistää silmään entinen baari, nykyinen omakotitalo. Siellä kävimme vapaatunneilla. Ystävälläni Reijolla oli tapana kävellä askeleen edellä muita. Kun huomasimme sen, juoksutimme häntä kilvan. Jos joku käveli rinnalle, hän ilmeisesti itse sitä tiedostamatta kiihdytti vauhtia pysyäkseen sen askeleen edellä. Olikohan tämä koulukiusaamista, emme ainakaan kokeneet sitä niin eikä ystävämme edes huomannut mitä teimme hänelle.

Tuohon seuraavaan entiseen kauppaan myin mustia viinimarjoja, jotka äitini oli kerännyt puutarhasta. Minä sain rahat, mistä sisareni on vieläkin katkera.

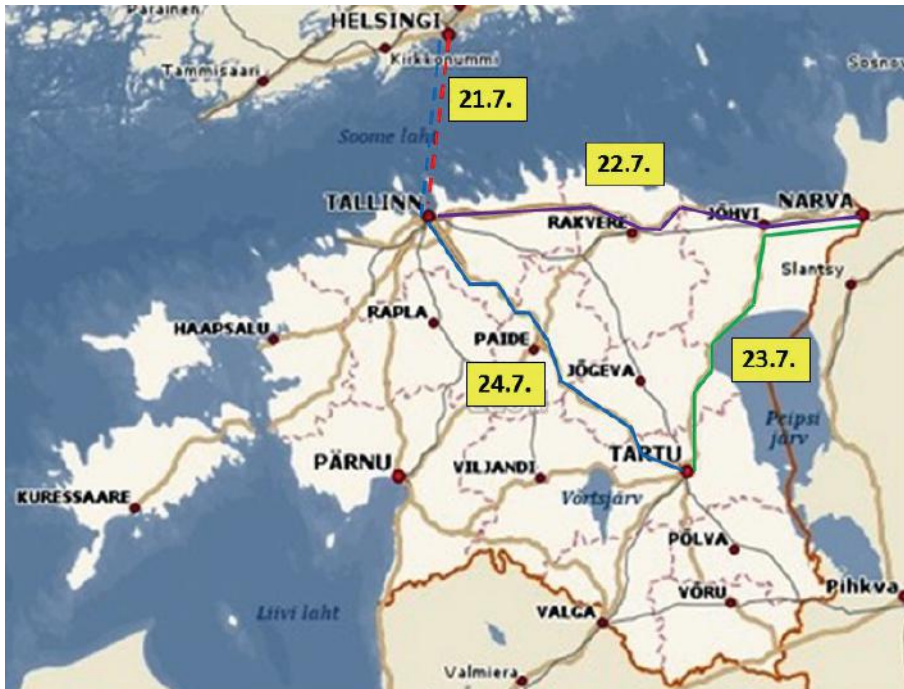
Sitten tulenkin Hirventielle, entiselle kotitiele. Entiset rintamamiestalot ovat paikallaan, kuitenkin useimmat kasvaneina erilaisilla elintasosiivillä. Oman kotini portinpielessä varoitetaan koirasta, enkä yritäkään pihaan, vaan jatkan eteenpäin. Viereen jää upseerikylä, jonka lasten kanssa aikaan sodimme, jos nyt ei ihan verissä päin, niin ainakin tosissaan. Näistä vihollisista tuli aikanaan koulutovereitani ja parhaita ystäviäni. Sotakirveet hautautuivat kuin itsestään.

Seuraavana ovat lähikaupamme, niitä oli kaksi, ei ole enää yhtään. Ja tuosta lähti bussi, koulumatkoille tai kaupungin keskustaan. Muistona armeija-ajalta, liftasin Helsingin ulosmenotiellä kohti Haminaa neljältä iltapäivällä. Eihän kukaan pysähtynyt ruuhkasta, paitsi pitkä rekka. Kun kiipesin kyytiin, kuski totesi: ”Sinähän olit se poika, joka aina juoksit viime hetkessä bussiin, olin silloin bussikuskina, en olisi ottanut sinua nyt, jollen olisi tunnistanut.” Sitten siirryinkin jo ulosmenotielle. Tien vieressä on entinen raakasokeritehdas, jonka uittorännestä seivästimme betonivalimolta pihistetyillä

rautapuikoilla sokerijuurikkaita. Taisi ensimmäinen irronnut hampaanikin lähteä juurikkaan avustuksella. Sitten mennään Kymijoen Langinkosken haaran yli. Tuolta rannoilta ongittiin aikanaan särkiä kissoille. Sutelasta käännytään kohti pohjoista. Noilla alueilla, joissa on minulle uutta asutusta, me aikaan partiopoikina retkeiltiin, suunnistettiin ja vähän vanhempina opetettiin tyttöjä suunnistamaan. Ja sitten nykyaikaan, takana puolen tunnin ajo 50 vuotta vanhaan menneisyyteen. Edessä sukuseuran hallituksen kokous Hannun luona.

Heiskaset Vironmaalla 21.-24.7.2016

Heiskasten sukuseuran järjestämälle kesäretkelle Itä-Viroon osallistui heinäkuun lopulla mukavat 32 henkeä. Matka suuntautui Tallinnan kautta rajakaupunki Narvaan, Kuremäen nunnaluostariin, Peipsijärven rannoille ja Tartton vanhaan yliopistokaupunkiin.

Matkareitti

Ensimmäinen matkapäivä, torstai 21.7.

Hiostavan kuumana heinäkuisena torstaina läksi innokas Heiskasten joukko matkaamaan kohden eteläisen veljeskansaamme asuinsijoja. Kanta-matkojen linja-auto starttaili puoliltapäivin Pieksämäeltä ja poimi matkan varrelta kyytiin puolet matkalaisista. Loput matkallelähtijät saapuivat omatoimisesti Helsingin Länsisatamaan, jossa tavattiin porukalla ja jaettiin laivaliput. Matkanjohtaja Hannu Heiskasen tervehdyksen ja matkaselostuksen jälkeen siirryttiin majoittautumaan Baltic Queen -laivalle.

Aluksella päästiin heti nauttimaan maittava päivällinen, jonka lomassa niin vanhat kuin uudetkin tuttavuudet pääsivät tapaamaan toisiaan. Ruokailun jälkeen ilta jatkui omatoimisesti ostosten ja muiden laivan tarjoamien runsaiden virikkeiden parissa.

Toinen matkapäivä, perjantai 22.7.

Maihinnousun jälkeen nautittuamme maukkaan aamiaisen Tallinnassa Hotelli Europassa, läksimme suunnistamaan Suomenlahden rannikkoa myötäillen kohden Narvan kaupunkia. Jo matkalla saimme kuulla Hannun esityksestä, että

kaupungin asukkaista peräti 96 % on venäjänkielisiä. Etnisen venäläisyyden huomasimme myös mm. Hotelli Ingeriin saapuessamme. Huoneita ei saatu heti, vaan ylimääräisen henkilötietojen tarkan keruun jälkeen ehdimme vain hiukan puraista välipalaa, ennen kuin läksimme opastetulle kaupunkikierrokselle.

Oppaanamme toimi omien sanojensa mukaan kaupungin ainut suomalaisasukas, sujuvasanainen Narvan Oiva.

Hän tutustutti meidät perusteellisesti tämän itäisen rajakaupungin saloihin lähes nelituntisella kierroksella, jota osa matkalaisista piti jopa turhankin pitkänä. Itse kaupungissa kiertelimme tärkeimmät nähtävyydet ja totesimme, että kaupunki kärsi pahoja vaurioita toisen maailmansodan loppukahinoissa ja näin ollen valtaosa rakennuskannasta olikin sodanjälkeisen ajan neuvostoarkkitehtuurin helmiä. Jonkinmoisen kuvan tämän aikoinaan komean barokkikaupungin loistosta saimme säilyneen vanhan Raatihuoneen tiloihin rakennetun vanhan kaupungin suurikokoisen pienoismallin ympärillä.

Alkujaan jo vuonna 1256 tanskalaisten perustama ja myöhemmin ruotsalaisten sekä saksalaisen ritarikunnan hallitsema Hermannin linnoitus oli kuitenkin paikoillaan,

samoin kuin joen vastarannalla Venäjän puolella seisova uhmakas Iivananlinna.

Narva muodostaakin mielenkiintoisen kahden valtakunnan alueelle sijoittuvan kaksoiskaupungin venäläisen Ivangorodin kanssa. Kaupunkeja erottaa toisistaan vuolas Narvajoki joka laskee Suomenlahteen vähän matkan päässä kaupungista. Kierroksen lopuksi suuntasimme vielä Suomenlahden rannalla sijaitsevaan Narvajoensuun kaupunkiin, jossa ihastelimme kylpylöitä ja toistakymmentä kilometriä pitkiä hiekkarantoja.

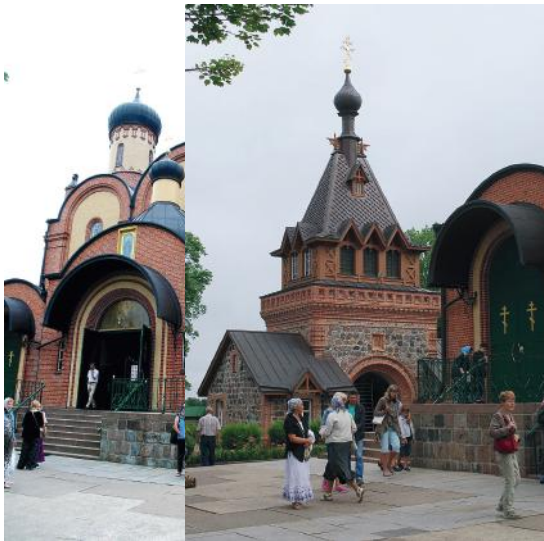
Hotellissa nautitun paikallisen illallisen jälkeen

omatoimiset kiertelijät ehtivät vielä piipahtaa ostoksilla läheisissä kauppakeskuksissa.

Kolmas matkapäivä, lauantai 23.7.

Heti aamusta läksimme suunnistamaan kohden etelää ja ensimmäinen välietappimme oli Kuremäen ortodoksinen nunnaluostari. Hyvin hoidettu 150 nunnan asuttama luostari herätti ihastusta matkalaisissa. Vuonna 1891 perustettu luostari elelee omaa elämäänsä välittämättä suuresti ympäröivästä maailmanmenosta. Turistikohteena se kuitenkin on Virossa hyvin suosittu.

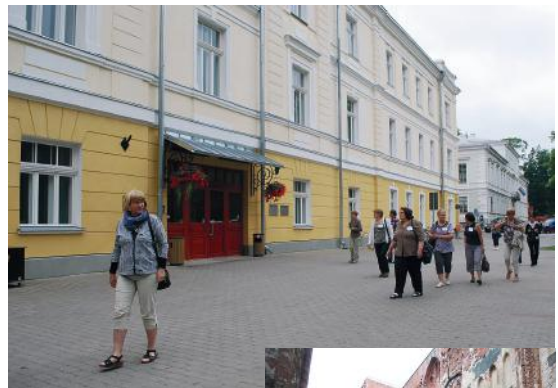
Tämän jälkeen saavuimmekin sitten Euroopan neljänneksi suurimman järven, Peipsjärven rannoille. Kyseinen vesistö mykisti mittasuhteiltaan. Toista rantaa ei näkynyt tästä parhaillaan

45 kilometriä leveästä ja 150 kilometriä pitkästä järvestä. Pysähdyimme komealla hiekkarannalla ihmettelemässä järven aavaa ulappaa. Erikoista on, että näinkin suuressa järvestä ei ole kuin reilut 30 saarta!

Alkuiltapäivästä saavuimme matkamme toiseen pääkohteeseen, sadantuhannen asukkaan yliopistokaupunki Tarttoon. Majoittautuminen laadukkaaseen Hotelli Dorpatiin sujui huomattavasti kivuttomammin, kuin edellisessä majapaikassamme, vaikka täälläkään kaikki huoneet eivät olleet vielä valmiita vastaanottamaan majoittujia.

Parituntinen kaupunkikiertoajelu esitteli meille tätä kaunista kaupunkia monipuolisesti.

Vaikutuksen retkeilijöihin teki mm. keskiaikainen raunioitunut katedraali

ja Enkelisilta, jonka aliajossa mainio bussikuskimme suoritti todellisen taidonnäytteen. Tartton kaupunkikuvaa hallitsee Viron vanhin, jo vuonna 1632 perustettu yliopisto.

Yliopiston merkitys kaupungille korostuu, kun

tietää, että kaupungin asukkaista noin neljännes joko opiskelee tai on työsuhhteessa yliopistoon.

Illallista saimme nauttia mahtavassa vanhanaikaisessa miljöössä Ruutikellarinimisessä ravintolassa.

Paikka sijaitsi vanhassa kaupungin puolustuslinnakeessa ja se oli sisustettu todella aistikkaasti. Ruoka oli maittavaa ja palvelu pelasi viimeisen päälle. Tämän jälkeen osa retkeläisistä jatkoi vielä

omatoimisesti kaupunkiin tutustumista illan hämyssä, osan painuessa jo pehkuihin.

Neljäs matkapäivä, sunnuntai 24.7.

Sunnuntai aamuna ajelimmekin sitten takaisin kohden Tallinnaa, josta laivaan nousu tapahtui puoliltapäivin. Matkalla ihastelimme usean tienvarsitalon pihapiiriin pesiintyneitä haikaroi-

ta ja muutoinkin Viron rehevää luontoa, joka oli hyvin jalo-

puuvaltaista. Tallinnasta tarttuivat retkeläisten mukaan vielä viimehetken edulliset ostokset.

Merimatka sujui mukavasti laivan tarjonnasta ja hyvästä kelistä nautiskellen. Perillä Helsingissä jaettiin bussin kyydissä olleet matkatavarat ja hyvästeltiin. Osa porukasta jatkoi toki bussilla vielä Pieksämäen suuntaan, jonne bussi saapui illan kähmyssä.

Taas tuli yksi mukava matka tehtyä ja tehdyn kyselyn perusteella matkalaiset todella tykkäsivät järjestelyistä. Aina jotain pientä parannettavaa ja opittavaa kuitenkin löytyi ja niistä otetaan opiksi. Matka vahvasti hallituksen käsitystä siitä, että tällaisia seuramatkoja kannattaa tehdä vastaisuudessakin.

Hannu Heiskanen
matkanjohtaja

Merkkipäiviä

90 vuotta

Senni Heiskanen
Järvenpää 11.9.2016
Impilahden haara

70 vuotta

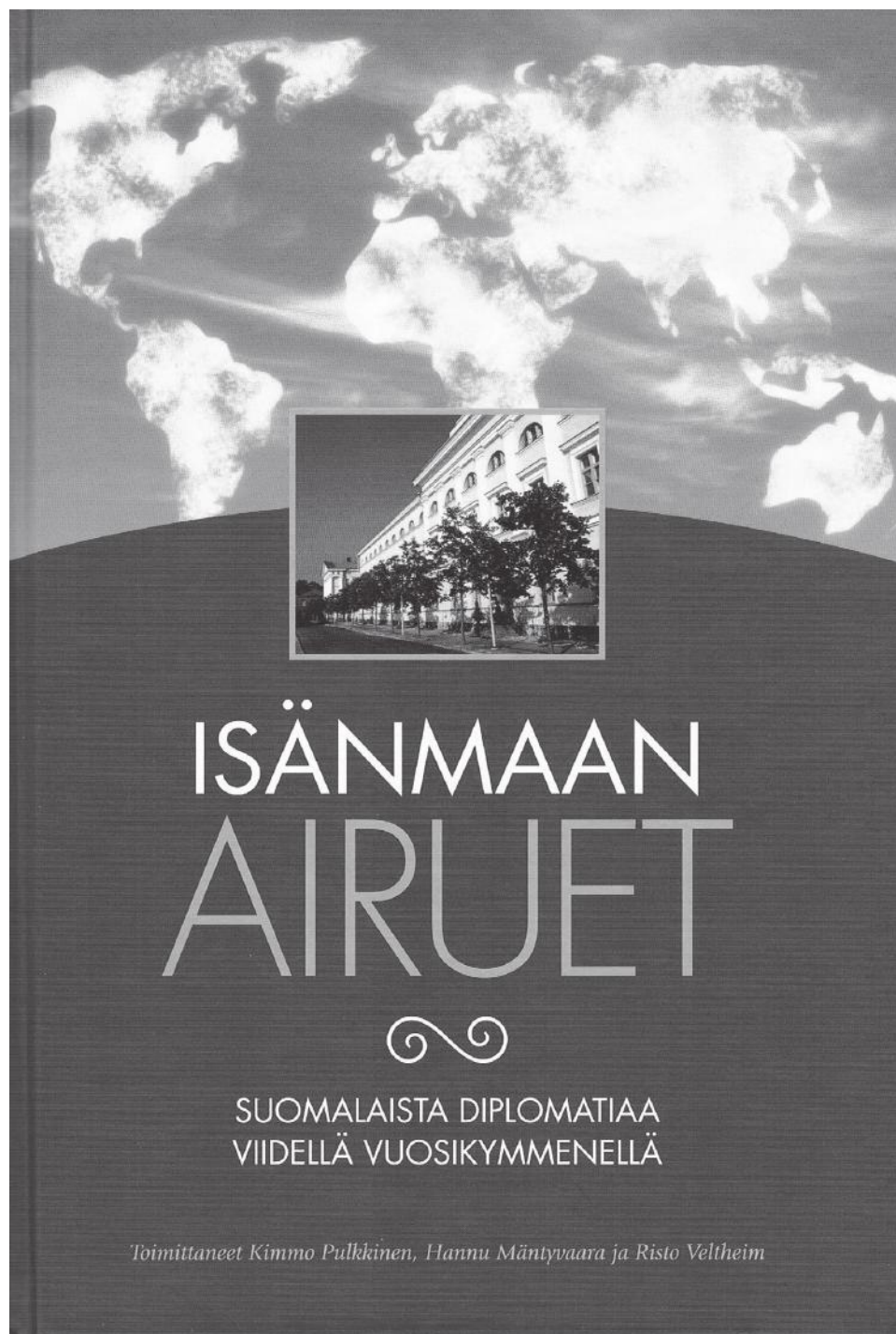
Risto Heiskanen
Espoo 5.9.2016
Porosalmen haara

60 vuotta

Juha Heiskanen
Espoo 5.10.2016
Tuusniemen haara

Markku Heiskanen muistelee

Heiskasten sukuseuran entinen puheenjohtaja Markku Heiskanen muistelee tällä ja seuraavalla sivulla kuvatussa kirjassa ETYK-aikaa. Artikkelin kirjoittaja on Hannu Mäntyvaara.

Kirja Isänmaan airuet, kustantaja Edita, toimittaneet Kimmo Pulkkinen, Hannu Mäntyvaara ja Risto Veltheim. Lainattu kustantajan luvalla.

Annex ja ACEVA

Dipolin konsultaatioiden tukitoimintoja, kuten dokumenttipalvelu, sijoitettiin läheiseen urheilukäytössä olevaan Otahalliin, kokouskielellä *Annexiin*. Hallin isännöitsijän, legendaarisen keihäänheittäjän Matti Järvisen taivuttaminen antamaan tiloja hallistaan ei ollut Joel Pekurin helpoimpia diplomaattisia tehtäviä. Järvinen ei halunnut kuullakaan mistään hallissaan pidettävistä konsultaatioista kesken harjoittelukauden. Pekuri uhkasi häntä Kekkosella, mutta Järvistä se ei hetkauttanut, sillä hän ilmoitti tuntevansa Kekkonen hyvin jo ajalta, jolloin tämä oli Suomen joukkueen johtajana Los Angelesin olympiakisoissa (1932), joissa Järvinen heitti kultamitalin. Pekuri vaihtoi taktiikkaa ja lähetti nuoremmat voimat isänmaan asialle. Markku Heiskanen kertoo menneensä tapaamaan Järvistä tämän kotiin tukena muistamansa mukaan Pekka Ojanen. ”Rupattelimme leppoisisissa merkeissä, ja Matti Järvinen kertoi suuresti arvostavansa kaukaista sukulaistani, kenraali Kylmä-Kalle Heiskasta, joka toimi puolustusvoimain komentajana 1950-luvulla. Lopulta Järvinen ymmärsi, että kansakunnan etu vaati Otahallin vuokraamista, ja erosimme molemmat tyytyväisenä.”

Suomalainen aputyövoima koostui aktiivisista ja kekseliäistä nuorista, jotka olin rekrytoinut, ja nyt Markku Heiskanen sai heidät Otahallissa alaisikseen. Markun kommentin mukaan ”Mäntyvaaran valintakriteerit jäivät epäselviksi, mutta myöhemmin Dipoli täyttyi suomalaisista kaunottarista”. Kun vilkas pikkujoulusesonki oli ohitettu, nuorekas sihteeristö, myös ulkomaalaiset, alkoivat kaamoksen keskellä turhautua ja ikävystyä. Markku Heiskanen kertoo keksineensä piristykseksi hyödyntää Otahallin urheilufasiliteetteja, joihin kuului keilarata. Hän kertoo:

”Päätimme aloittaa ikävystymisen torjumisen järjestämällä keilaturnauksen. Turnausta järjestämään perustettiin *Annex Committee on Entertainment and Various Activities*, lyh. ACEVA, jonka keskeisiä puuhamiehiä olivat nuoret opiskelijat ”Mecku” Mervi Virtanen ja Bo-Christian Björk. Kolmekymmentä vuotta myöhemmin tapasin ”Bobin” Espoon jäähallissa. Hän kertoi toimivansa professorina Helsingin ruotsalaisessa kauppa- ja korkeakoulussa Hankenissa.” Markku nimettiin ACEVAN päämieheksi, tittelinään *King of Annex*, olihan Pekuri jo ennestään julistanut hänet Otahallin päälliköksi, *Head of Annex*. Varsinaisen kruunauksensa Markku sai ACEVAN legendaariseksi mainitulla vappuretkellä Luostotuntureiden lumille, joilla kansainvälisyyttä edusti kolme itävaltalaisista neitokaista. Heiskanen jatkaa tarinaansa: ”Kokoussihteeristö, ehkä venäläisiä lukuun ottamatta, oli monissa liemissä keitettyä väkeä, joka oli heti juonessa mukana. Monille oli varmaan yllätys, että kaamoksen kansasta löytyi yhtäkkiä kansainvälistä huumoria viljelevää väkeä.” ACEVA-henki yhdisti Dipolissa ja myöhemmissä EITYK-kokouksissa 1972–75 työskennelleitä acevalaisia vuosikymmenten ajan.

HEISKASTEN SUKUSEURA

Heiskasten sukuseura ry:n hallitus vuosiksi 2015-17

PUHEENJOHTAJA

Hannu Heiskanen

Kokkomäenkuja 11

48410 Kotka

0500 - 267 422

hannu.h.heiskanen@kesko.fi

Sukututkimusvastaava

VARAPUHEENJOHTAJA

Perttu Kähäri

Rajametsäntie 9 B

00620 Helsinki

040 - 774 8794

perttu.kahari@aalto.fi

SIHTEERI

Jorma Heikkilä

Rantatie 10 A 9

16300 Orimattila

03 - 778 6657, 040 - 763 5481

jorma.heikkila@pp.inet.fi

Orvokki Weckström

Ylitolantie 23

01800 Klaukkala

09 - 8796 119, 050 - 300 1602

orvokki.weckstrom@suomi24.fi

Perinnetietovastaava

Bo Weckström

Ylitolantie 23

01800 Klaukkala

09 - 8796 119, 0400 - 953 563

bkw@suomi24.fi

Myynti- ja tuotevastaava

Päätoimittaja 1.1.2016 alkaen

Voitto Heiskanen

Pajutie 8 H 1

02770 Espoo

040 - 594 1486

voitto.heiskanen@elisanet.fi

Jäsenasiat:

heiskaset.sukuseura@gmail.com

Jäsenrekisterinhoitaja,

Kirjasto- ja arkistovastaava,

Kotisivuvastaava

Paula Erama-Kuosmanen

Kajamontie 47

21290 Rusko

040 - 415 7018

Aino Laakso

Jaskanpolku 4

04600 Mäntsälä

040 - 151 6969

ainolaakso@outlook.com

Yhteisövästava

Kauko Hotti

Putkolantie 62

77520 Haapakoski

0500 - 454 230

kauko.hotti@abs-hallintopalvelut.fi

Taloudenhoitaja

heiskaset

SEURAAVA LEHTI ILMESTYY
marraskuussa 2016. Lehteen tarkoitettu aineisto pyydetään lähettämään 15.10.2016 mennessä päätoimittajalle: Bo Weckström, Ylitilantie 23, 01800 Klaukkala
0400 - 953 563, bkw@suomi24.fi

Kaikki sukuseuraan ja Heiskasiin liittyvä aineisto teksteineen ja kuvineen on tervetullutta.

Lisäksi Sukuseuran arkistoon voidaan tallentaa Heiskasten suvun aineistoa: asiakirjoja, kirjeitä, valokuvia jne.

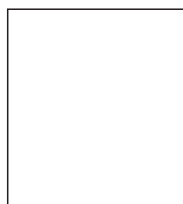
Jäsenrekisterin hoitajan terveiset

Olen saanut kiittävästi vastauksia muuttuneista osoitetiedoista ja sähköpostiosoitteista. Kiitos siitä. Muistakaahan minua vastakin tietojenne muuttuessa.

Voitto Heiskanen
040 - 594 1486
heiskaset.sukuseura@gmail.com

Heiskasten sukuseuran pankkiyhteys
Danske Bank FI13 8000 1100 7754 45

Seuran kotisivut
<http://heiskasten.sukuseura.fi>

HEISKASTEN SUKUSEURA RY

Jäsenrekisterinhoitaja

Voitto Heiskanen

Pajutie 8 H 1

02770 ESPOO

Nyt on mainio tilaisuus syksyn juhliin sekä lahjaksi Heiskaset-sukukoruja!

Heiskasille räätälöidyn korusarjan on suunnitellut muotoilija Sanna Nuutinen. Tuotteet ovat 925-hopeaa ja ne valmistetaan käsityönä Helsingin Hernesaassa.

Kaulakoru hopeaketjulla 89,-
Iso kaulakoru hopeaketjulla 139,-
Korvakorut 89,-
Pinssi 57,-
Solmioneula 95,-

Hinnat sisältävät korurasian ja alv:n 24%.

Jokaisesta tilauksesta lahjoitetaan osuus sukuseuran toimintaan. Toimitusaika postitse noin 1 viikko. Postikulut 5 euroa / lähetys.

LISÄTIEDOT JA TILAUKSET:

Sanna Nuutinen
puhelin: 040 535 2550
sähköposti: sanna.nuutinen@welho.com

Haluan liittyä jäseneksi Heiskasten sukuseuraan ☐

Jäsenmaksu vuonna 2016 on 27 euroa/ruokakunta, joka sisältää Heiskaset-lehden.

Nimi: _____
Osoite: _____
Postinumero: _____ Postitoimipaikka: _____
Sähköpostiosoite: _____ Puh. _____
Kuulun Heiskaset-sukukirjan sukuhaaraan numero: _____
Syntymäaika: _____

Ilmoitan osoitteenmuutoksen ☐ entinen osoitteeni on yllä.

Uusi osoite: _____
Postinumero: _____ Postitoimipaikka: _____

Päiväys ja allekirjoitus: _____

Leikkaa ilmoitus katkoviivaa myöten ja postita tai ilmoita tiedot sähköpostitse osoitteella heiskaset.sukuseura@gmail.com

Hinnasto 2016. Ostamalla tuet Heiskasten sukuseuran työtä!

Heiskaset sukukirja, toimittanut sukututkija Kaija Heiskanen. Kirja sisältää noin 11.000 Heiskasen nimet ja sukutaulut kaikkiaan 53 Heiskasten sukuhaarasta. Lisäksi kirjassa on mielenkiintoisia tarinoita eri elämäntilanteista Heiskasista. Aakkosellisesta hakemistosta on helppoa löytää itsensä ja esi-isäänsä. **Hinta 69 €**

Heiskasten sukuseuran 50-vuotishistoriikki 1960–2010.

Kirjassa luodaan katsaus elettyyn ja koettuun elämään seuran puitteissa. Tämän lisäksi kirjan pohjalta on toteutettu 35 minuutin kestoinen multimediaesitys, joka on myynnissä DVD-levynä. **Tarjous: Kirja 5 €, DVD 5 €**

Heiskaset – poimintoja polun varrelta

Tarinakirja, jossa 30 kirjoittajaa ja kertojaa muistelee Heiskasten suvun vaiheita menneiden vuosisatojen kuluessa. Kirjan toimittaja Kaija Heiskanen, kannen kuva Tuomo Heiskanen ja ulkoasu Elina Heiskanen. **Hinta 10 €**

Liisa Kinnusen (o.s. Heiskanen) kirjoittama ”Markkinapallosta se alkoi”-romaani kuvaa mm. maatilan moninaisia töitä sekä opiskelua 1920-30 -luvun Suomessa.

Tarjous 5 €

Heiskaset-pöytäviiri, kuvioaihe on Salme Halosen (o.s. Heiskanen) suunnittelema. Keltaisella pohjalla lepää musta polviorsi, joka kuvaa eteenpäin kulkemista. Sen alla on kaksi vastakkain olevaa punaista tulusrautaa, jotka kuvaavat suvun kipinöitsevää luovuutta ja aloitekykyä. Tulusraudat muodostavat myös H-kirjaimen viitaten siten suvun sukunimeen. Kokonaiskorkeus n. 45 cm. **Hinta 35 €**

Heiskaset-sukuviirissä (30 x 300 cm.) toistuu pöytäviirin kuvioaihe. **Hinta 50 €.**

Yksiväriset brodeeratut tuotteet:

Solmio, väri harmaa. **Hinta 9 €**

Kaulaliina, fleece, 25 x 142 cm. harmaa, musta tai tummansininen. **Hinta 10 €**

Heiskaset-3-väri-logotuotteet:

Lippis, musta. **Hinta 10 €**

Pinssi, 12 x 18 mm. **Tarjous: 4 kpl. 4 €, 1 kpl 1 €**

Kirjeensulkijatarroja 21 x 34 mm. 1 arkki 78 tarraa **6 €**, puoli arkkiä 39 tarraa **3 €**

Kirjelomakepaketti: 10 kpl kirjearkkeja A4 ja kirjekuoria 10 kpl koko C 5, lisäksi puoli arkkiä (39 kpl) kirjeensulkijatarroja. Yhteispaketin hinta **6 €**

Repäisylehtiö, A6, 100 arkkiä, **Tarjous: 1 €**

Hintoihin lisätään posti- ja pakkauskulut. Tilaukset:

Bo Weckström, Ylitilantie 23, 01800 Klaukkala

0400 - 953 563, bkw@suomi24.fi

Missiehdokkaat Porosalmella

Teksti ja kuvat, (luvalla Sunneva Kantolalta, Pekka Lipposelta ja Teuvo Lomanilta): Taito Heiskanen

Panorama-kuvissa näet oikealla syksyllä valmistuvan Järvikylpylän, josta lähemmin lomakylän omilta sivuilta tai suoraan Markukselta.

Hotel & Spa Resort Järvisydän toivotti kaikki missikandidaatit seurueineen tervetulleeksi perjantaina 6.5. 2016 iltapäivällä kutsuvierastilaisuuteen. Missejä opastivat, ehostivat ja kuvasivat iso seurue, oli meikkaajia, valokuvaajia, lehdistöä ja tottakai missikeisarinna Sunneva Kantola ja ensimmäistä kertaa stylisti Teuvo Loman.

Hotel & Spa Resort Järvisydän on laajentunut niistä ajoista, kun Heiskasen sukuseura piti ensimmäisen Porosalmen sukukokouksen Eino Heiskasen pihassa yli 50 vuotta sitten. Silloin Eila ja Tapio Heiskasella oli lomakylätoiminta vasta alkutekijöissään. Tapion vanhin poika Jari kunnosti Tapion rakentamaa kaksi vanhempaa Ahvenlahden mökkiä ja aloitti mutaisen Ahvenlahden ruoppauksen uutta lomakylää varten. Siitä se sitten on suurentunut ensin Jarin luotsaamana ja sittemmin hänen poikansa Markuk-

sen. Nykyiset mittasuhteet on tapahtunut vasta viime vuosina pankkien, sidosryhmien ja sijoittajan avustuksella, kuten Markus itse aina pyytää huomioimaan heidät kaikissa puheissa ja kirjoituksissa.

Markus ja missikeisarinna Sunneva Kantola

Ilta jatkui orkesterin tahdissa lomakylän sisätiloissa. Järvisydämen ilotulituksen ja missit ilotulituksen räiskeessä voi katsoa myös vimeoesityksenä:

<https://vimeo.com/165668693>

3

Illalla juhlat jatkuivat kuutamokuvauksin ja tämän päivän kruunasi Suomen Ilotulitus Oy:n järjestämä huikea ilotulitus, jollaista ei ole ennen nähty Porosalmella.